

Константин Величков

XLII. Накрай брегът...

Накрай брегът, де пенят се вълните,
само дърво маслинено стърчи;
без шума, с коренъе полуразрити,
едва – едва в земята се държи.

Гората надалеч се зеленее;
като сирак в неистово тегло
то мълчаливо съхне и чернее
и гърчи мършавото си стебло.

Задуха вятър, буря заиграе,
то с всичките стихий е във борба;
доколе здраво в нея ще утрае?

Един ден ще изчезне без следа;
и то така е жално, кат да знае,
кат да очаква своята съдба.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6374>]